...טיפה?

...ילת היפהפיה שנרצחה באורח מיסתורי

כתפיה של רחל. היה עליה להגיש בה שני קיטעי־בלט סולו, ולשיר שני שירים.

אולם לרחל היתה בעייה. היא התרגלה לרקוד את ריקודי הבלט שלה לצלילי הפסנתר של מורתה, ואילו בקרב חברותיה לקורס לא נמצאה אף אחת שידעה לנגן בפסנתר. היא פנתה אל מפקדת הקורס, רס"ן אלכסה, וביקשה ממנה חופשה, כדי להקליט את המוסיקה על רשם־קול בתל־אביב.

ואמנם, ביום השלישי בשבוע שעבר היא הגיעה לתל־אביב. למחרת ניצלה את יום החופשה שניתן לה לסידורים שונים, לביקור אצל רופא־השיניים, וכן לאימונים לקראת הופעת הבלט שלה למחרת היום, בסטודיו לבלט שבו למדה. שם גם הקליטה על סרט של טייפ את המוסיקה להופעה.

משך כל אותו יום התלווה אליה חברה יורם, כשהוא מסיע אותה ב־מכוניתו. רחל אמנם צריכה היתה להתייצב חזרה בבסיסה בשעה 7.00 בערב, אולם היא יצאה מתל־אביב רק בשעה 7.30.

יורם לקח אותה לטרמפיאדה אשר בקרן הרחובות ארלוזורוב ודרך חיפה, ומשם היא נסעה בטרמפ לחיפה.

חוויות מסעירות בטרמפים

„לא היו לה בעיות בעניין הטרמפים," סיפר השבוע יורם. „היא למדה קאראטה, והיתה מומחית בעניין הזה, כך שלא פחדתי. חוץ מזה, היתה לה גישה לאנשים. פעם דיברנו על העניין הזה של טרמפים וסכנת האונס. היא הסבירה לי שמייד כאשר היא נכנסת למכונית היא מתחילה לדבר עם הנהג ונעשית ידידה שלו. כאשר היה נדמה לה לפעמים שעוד מעט מנסים להתחיל איתה, היא היתה פונה אל הנהג בחריפות רבה, ואז הוא היה מוותר על הרעיונות שלו.

„אף פעם לא ניסו להתעסק איתה ממש. היא תמיד היתה חוזרת מהטרמפים עם חוויות: פעם נסעה עם פיסיקאי חשוב, פעם עם פרופסור באוניברסיטה, פעם עם קצין גבוה בצבא שסיפר לה על כל מיני מחדלים. היא תמיד רכשה ידידים חדשים בנסיעות האלה שלה."

„היא אפילו לא היתה צריכה את המדים בשביל טרמפים. היא היתה כל־כך יפה, שאפילו בלי מדים היו עוצרים לה." הסביר יורם את העובדה שרחל נסעה, כנראה בטרמפ, בבגדיה האזרחיים.

כשנסעה לחיפה, ביום הרביעי האחרון, נשאה עימה רחל את תיק־היד האישי של חיילות צה"ל, תיק נוסף שבו היו בגדים שונים וביניהם בגד־בלט עשוי מלמלה שאותו הביאה במיוחד עבור ההופעה, רשם־קול וכן שקית־ניילון ותוף.

כשהגיעה רחל, כנראה בסביבות השעה תשע בלילה, לבית רוטנברג, היא מצאה את דלתות הבית פתוחות, אולם במקום לא היה איש. כל חניכות הקורס ומפקדותיו קיבלו ברגע האחרון חופשה קצרה, עד למחרת בבוקר. אך רחל לא ידעה על כך.

אולם על מיטתה היא מצאה פתק מרונית, חיילת חיפאית משכונת נווה־שאנן אשר השתתפה בקורס, והיתה חברתה־לחדר. בפתק הזמינה רונית את רחל לישון אצלה באותו לילה, כדי שלא תצטרך לישון לבדה. רחל נטלה את הפתק, עליו היתה רשומה כתובתה של רונית, החליפה את הסנדלים בכפכפים ויצאה את החדר. על מוצאותיה מאותו רגע ועד השעה חמש בבוקר יום המחרת, השעה שנקבעה כשעת־הרצח לפי הבדיקות שלאחר המוות שנעשו בה, חלוקות הדיעות.

הוריה טוענים בתוקף: „רחל נחטפה בדרך, בין בית רוטנברג לכביש, מרחק של כ־100 מטר, על־ידי מישהו שאחר־כך רצח אותה."

(המשך בעמוד 22)

הופעה רחל הכינה לקראת מסיבת סיום הקורס, שנערכה ביום מותה, הופעת סולו של בלט.

השיחזור והנרצחת

של רחל בטירונות, משחזרת עם העולם הזה את מסעה של רחל, ושוכבת בתנוחה בה נמצאה רחל, בדיוק במקום בו נמצאה חגוויה, על אם־הדרך על כביש קיסריה.

למעלה, תמונתה של רחל בעת שהיתה טירונית. מימין, גילה שושני, אחת המ"כיות

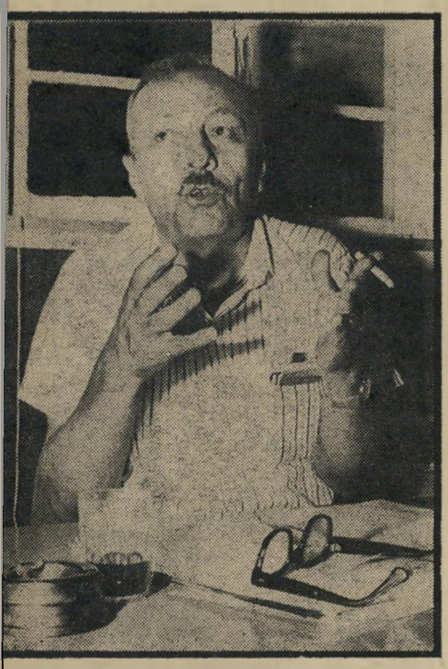

החוקר אחד מטובי החוקרים של המישטרה, חנא חדד, אחראי על צוות בן עשרות חוקרים מנפת השרון וחיפה, אשר מונה לחקור את פרשת רצח חחיילת רחל הלר.